

Γέρ. Πετρώνιος Προδρομίτης: Το παράδειγμα της μητέρας μου

/ [Πεμπουσία](#)

Πάντοτε στην προσευχή. Πριν να βγούμε από το σπίτι, την βλέπαμε που πήγαινε στα εικονίσματα. Έκανε το σημείο του σταυρού, έκανε μερικές μετάνοιες και μετά άρχιζε τις δουλειές της. Το όνομα του Ιησού Χριστού και της Κυρίας Θεοτόκου τα έλεγε με πολλή ψυχική θερμότητα, με εμπιστοσύνη και ακλόνητη ελπίδα στη βοήθεια του Θεού.

Για το θάνατό της ήτο προετοιμασμένη πριν από πολύ καιρό. Το φόρεμά της για τον τάφο της, το σεντόνι για το φέρετρό της και ένα μάτσο κεριά τα είχε ετοιμάσει και τα κρατούσε στο σεντούκι της. Μερικές εβδομάδες πριν από το θάνατό της, πηγαίνοντας να την ιδώ ακόμη μια φορά, της έδωσα μία δεσμίδα κερί καθαρό, που μου το χάρισε ο π. Μακάριος. Της έδωσα μεγάλη χαρά γι' αυτά. Τα έβαλε στο σεντούκι της και μ' αυτή την ευκαιρία είδα τι είχε μέσα.

Πηγή: www.24grammata.com

Πέρασε στην αιωνιότητα στις 4 Ιουλίου 1967, μετά από κάποια ολιγόμηνη ασθένεια.

Ακόμη, πριν από την νηστεία των Αγίων Αποστόλων -τη χρονιά αυτή διαρκούσε μόνο τρεις ημέρες- κάλεσε την αδελφή μου Γλυκερία: «Να καλέσης τον πάτερ Ιονίκα να με εξομολογήση και να με κοινωνήση».

Νήστευσε τρεις ημέρες, εξωμολογήθηκε και κοινώνησε. Το Σάββατο 1η Ιουλίου πλύθηκε, άλλαξε, κατά τη συνήθειά της, χτενίσθηκε και είπε στη Γλυκερία:

—Πάρε το σεντόνι και σκέπασέ με, διότι να, βλέπεις, έρχονται στο δρόμο τρεις γυναίκες στα λευκά ντυμένες.

—Που είναι, μαμά; την ρώτησε η Γλυκερία κοιτάζοντας προς το παράθυρο χωρίς να ιδή κάποιον....

—Άφησε. Αυτές έχουν δουλειά με μένα και όχι με σένα....

Κάποια νύκτα από τις τελευταίες της είδε στο όνειρό της τον Δημήτριο, το μικρότερο γιο της, που πέθανε πρώτος απ' όλους μας, εξ αιτίας του οποίου ήτο πάντοτε απαρηγόρητη... Ήτο το παιδί με λευκό υποκάμισο, με το κεφάλι άσκεπο, μέσα σ' ένα μεγάλο λιβάδι και μάζευε λουλούδια.

—Τι κάνεις εδώ; τον ερώτησε εκείνη.

—Μαζεύω λουλούδια, της απήντησε ο γιος της.

—Και γιατί είσαι ασκέπαστος στο κεφάλι; Εγώ σου φόρεσα καπελάκι.

—Εδώ δεν έχουμε ανάγκη απ' αυτά, της απήντησε χαρούμενος ο γιος της....

Μετά τη Θεία Κοινωνία το πρόσωπό της αλλοιώθηκε. Δεν έφαγε πλέον τίποτε, αλλά ζητούσε μόνο κρύο νερό για να δροσίζεται, επειδή καιγόταν στον πυρετό. Κατόπιν είχε μεγάλη ευθυμία, την οποία ουδέποτε είχε δείξει στο παρελθόν, και άρχισε να ψάλλη από τα τροπάρια που είχε μάθει στην εκκλησία: «Χριστός ανέστη...», «Όσοι εις Χριστόν εβαπτίσθητε...», «Η Γέννησίς σου Χριστέ ο Θεός ημών...», το τροπάριο της Πεντηκοστής και άλλα. Ακόμη προσευχόταν ακατάπαυστα: «Κύριε Ιησού Χριστέ, ελέησόν με την αμαρτωλή. Μητέρα του Κυρίου μου, ελέησόν με την αμαρτωλή». «Κύριε μη τω θυμώ σου ελέγξης με, μηδέ τη οργή σου παιδεύσης με». Έλεγε τον 50ό Ψαλμό και επανελάμβανε πάντοτε: «Δέξου Κύριε αυτούς που έρχονται σε Σένα και μετά δέξου και μένα...».

Την τελευταία ημέρα και νύκτα προς την ημέρα Τρίτη, δεν κοιμήθηκε καθόλου, αλλά προσευχόταν συνεχώς ψιθυριστά. Κατόπιν είπε στη Γλυκερία: «Να μου κάνης ωραίο μνημόσυνο, με κόλυβα, με πρόσφορο, με λουλούδια και... να δώσης στον πάτερ (Πετρώ- νιο) λευκή τη λύσι των αμαρτιών μου να την έχη σαν ενθύμιο από την μάνα του...».

Την Τρίτη το πρωί, 4η Ιουλίου, όταν ήρχοντο οι πρώτες ακτίνες στο παράθυρο του δωματίου της, ζήτησε από την Γλυκερία το κερί, άνοιξε τα μάτια της και ψιθύρισε:

«Συγχώρεσέ με...!». Κατόπιν εστράφη προς το άλλο μέρος και κοιμήθη οριστικά... Η ψυχή της πέταξε από το χωματίνο σκεύος του σώματός της, που τόσο πολύ βασανίσθηκε και ταλαιπωρήθηκε. Το πρόσωπό της ήτο ειρηνικό και ένα χαμόγελο κρεμόταν από τα χείλη της....

Η μητέρα μου Ολυμπία έζησε περίπου 87 χρόνια, από τα οποία 39 με τον άνδρα της και πατέρα μου και τα υπόλοιπα 25 σαν χήρα. Γεννήθηκε στις 8 Σεπτεμβρίου 1880, παντρεύθηκε τον Ιανουάριο του 1903, απέθανε στις 4 Ιουλίου 1967.

Ο πατέρας μου γεννήθηκε το 1873 και απέθανε την 1η Αυγούστου 1942.

Πηγή: Εικόνες πραότητος του ορθόδοξου Ρουμανικού μοναχισμού. Γέροντος Πετρωνίου Προδρομίτου, Δικαίου της Ρουμανικής Σκήτης Τιμίου Προδρόμου Αγίου Όρους Άθω. Εκδόσεις «Ορθόδοξος Κυψέλη». Σελ. 95-101